



## Spoločný vzťah lásky...

Skupina mladých ľudí stojacich okolo staručkého kňaza ho prekvapila nečakanou otázkou: „Povedzte nám, kedy sa môžeme zobrat? Kedy sme takí v láske, že sa môžeme zobrat?“ Odpoveď prišla hneď a naoko sa zdala byť príliš jednoduchá: „Zobrať sa?... Vtedy ak viete povedať tri slová. Nielen ústami, ale i srdcom. Tie slová sú: prepáč, prosím a ďakujem.“ Nastalo na chvíľu ticho. Každý sa zamyslel a rozmyšľal, čo tým chcel „bábsnik povedať“. Spoločný život a vzájomný vzťah prináša so sebou okrem radosti aj úskalia. Každodenne sa treba prispôbiť, každodenne treba niečo riešiť a niečo znášať a tak nečudo, že prichádzajú i križovatky záujmov, pováh, nálad a všeličoho iného. Prichádzajú potom i nezhody, napätia a ťažkosti. Preto je treba každodenne si navzájom odpúšťať. Raz treba odpustiť tomu, kto sa previnil voči nám, inokedy je zasa potrebné, aby sme my žiadali odpustenie od toho, koho sme zarmútili a urazili. Bez tejto schopnosti by vzájomný vzťah trpel, stagnoval a napokon by sa nedal udržať. Odpúšťanie je číri prejav dozrelej lásky. Bez neho o láske nemožno hovoriť. Nikto z nás nemôže nikoho prinútiť odpustiť. Na odpustenie niet iného dôvodu ako je dobrota milujúceho srdca.

„Prosím, nech sa páči“, tieto slová vyjadrujú ochotu podeliť sa navzájom. Ponúknuť službu, podať pomocnú ruku, vypočuť a prijať druhého. Rozveseliť srdce alebo múdro poradiť. Sú slabí obchodníci, ktorí majú plné sklady tovaru, ale nevedia ho predať. Neschopnosť obchodníka je v tom, že nevie ponúknuť svoj tovar a urobiť ho prítiažlivým. To platí i medzi nami ľuďmi. Mnohí z nás sú bohatí na rôzne dary a schopnosti, ale cítia sa dobre a nadradene, len preto, že majú plný sklad. Ľudia ich po čase začínajú obchádzať, lebo sú sklamaní, že majú stále zavreté, alebo keď niečo ponúkajú, tak sú tak kyslí a nepríjemní, že idú radšej nakupovať inam.

„Prosím“ - má, ale aj iný význam. „Prosím“ – tak voláme o pomoc, o službu, o radu... týmto slovom začíname naše prosby. Neradi prosíme, lebo sa nám to zdá byť ponižujúce. Platí pravidlo, že lepšie je dávať ako prosiť. Nuž, ale múdri vedia, že samy na všetko nevládneme a samy si nevystačíme a preto tí múdri a pokorní sa neboja prosiť. Vedia, že v manželstve má byť spolupráca a každý chce pomôcť najlepšie ako môže a vie. U tých, ktorí sa majú radi prosba nie je nič ponižujúce, ba naopak, je to príležitosť ako prejavíť lásku.

„Ďakujem“ – týmto slovom povedaným zo srdca sa prejavuje úcta a uznanie voči osobe i voči službe, alebo dielu ktoré pre nás niekto urobil. Bez úcty a vďačnosti, bez uznania a ocenenia spoločný vzťah sa ľahko obmedzí na práva a povinnosti a stane sa formálnym a meravým. Láska vždy predpokladá úctu a uznanie osoby i jej slobody. Nik nie je otrokom nikoho a to ani v manželstve. Ak sa niekto nadraduje nad iného a stavia sa voči nemu ako k niekomu o kom musí mať neustály prehľad o tom, čo robí, ako robí, kde je a pod., alebo ho chce mať neustále priviazaného pri sebe, a dôvodom takého počínania nie je láska, ktorá túži po vzájomnom zdieľaní sa, alebo túžba všetko spoločne prežívať, či láskavá starosť o dobro toho, koho miluje..., ale naopak, je to neustále upodozrievanie, túžba ovládať a riadiť život toho druhého. Vtedy moc a sila podmienená manželskou zmluvou bez dôvery, úcty a rešpektu slobody – je opakom lásky – je terorom a násilím, duchovným i fyzickým. Tam, kde je vzájomná úcta a vzájomné rešpektovanie, tam je podklad pre lásku. Samozrejme, že dozrelosť znamená, že nik svoju slobodu nezneužíva ale naopak využíva pre spoločné dobro.

To, čo sme povedali o jednoduchej ľudskej dozrelosti pre spoločný vzťah a život v láske, to platí i o našom vzťahu k Bohu. Vtedy môžeme hovoriť o láske k Bohu, ak cítime previnenie voči nemu, keď urobíme hriech. Až vtedy, keď nás mrzí, že sme neboli verní v láske, sklamaní sme alebo nahnevalí svojho dobrého Boha. Iba s týmto vedomím a pocitom je naša prosba o odpustenie úprimná. A vieme, že sa previňujeme často voči nemu, a preto by sme mali často prosiť o odpustenie. Odpustenie zoceluje a posilňuje vzájomnú lásku a dáva jej presvedčivosť. Rovnako hovoriť o láske k Bohu môžeme iba vtedy, ak sme ochotní a pohotoví pre neho niečo urobiť. Keď mu ponúkame našu službu a s ňou i seba. Naš osobný vzťah dôvery a lásky sa prejaví aj prosbou o pomoc i o to čo potrebujeme my, alebo naši blížni. Vďačnosť a úcta prameniaca z uvedomenia si toho, čo pre mňa Boh znamená i toho, koľko mi denne dáva dobrých vecí... Alebo koľko mi pomáha, to všetko nás bude zaiste viesť k tomu, aby sme ho mali ešte radšej, lebo vidíme ako nás má On rád.



*Pavlovu slávu vznešenú  
nech Cirkev slávi, vebí,  
veď nepriateľa krutého  
Pán apoštola urobil.*

*Ten oheň, ktorý blčal v ňom,  
keď Božiu Cirkev zničiť chcel,  
zažiaril plnšie, keď sa stal  
Kristovej lásky hlásateľ.*

*Aká to milosť pre Pavla,  
keď mohol v nebi tret'om byť  
a počuť slová tajomné,  
ktoré nemožno vysloviť!*

*Keď zasial semä Božích slov,  
úrodu získal bohatú:  
to dobré skutky žatvou sú,  
čo plnia rajsú komnatu.*

*Bol ako maják žiariaci,  
naplňal svetlom celú zem,  
temnoty bludov rozháňal,  
by všade vládla pravda len.*

*Velebme Krista, že Pavla  
urobil skvelou nádobou,  
velebme Otca, Duchu tiež,  
za Apoštola národov. Amen.*

## Apoštolí neboli elektrikári...

Stretli sa zástupcovia rozličných remesiel a začali sa medzi sebou dohadovať, ktorí z nich boli prví.

„Prví sme boli my,“ vyhlásili stolári, „pretože keď Noe staval koráb, už sme tu museli byť.“

„Musíme vám oponovať,“ tvrdili murári, „pretože keď sa stavala Babylonská veža, už sme tu boli my.“



„Najprvší sme my,“ hrdili sa záhradníci, „pretože sa bolo treba starať o kvety ešte v raji a to sme robili my.“

Zdalo sa, že je rozhodnuté. Tu sa však prihlásili elektrikári a

jednoznačne povedali: „Prví sme tu boli my, pretože keď Pán Boh povedal: „Bud' svetlo!, my sme už museli mať natiiahnuté káble.“

Na prvý pohľad anekdota úsmevne podávajúca udalosť Svätého písma. Čím viac však nad tým premýšľam, tým viac som presvedčený, že to nie je iba vtip, ale podobenstvo, ktoré skrýva obrovskú pravdu. O čo ide? O totálny výsmech ľudskej dôležitosti. Nie sme my ľudia náhodou takýmito „Božími elektrikármi“? Nemyslíme si, že bez nás to nepôjde, že Pán potrebuje naše káble, aby mohol svietiť? Nepredpisujeme Bohu, ako má svietiť a ako má pôsobiť jeho milosť? Pane Bože, veď čo by si si pomohol bez našich káblov, bez našich projektov? Pane Bože, takto pôjdeš a takto budeš pôsobiť.

My ti to vyznačíme, my ti to ukážeme. Nezdá sa nám, že žijeme v Cirkvi, ktorá je pretechnizovaná a prekáblovaná, že kdesi v zákulisí počuť tichý Boží smiech nad touto našou ľudskou dôležitosťou?

Zdá sa, že evanjelizácia prvej Cirkvi sa uberala úplne iným smerom. A Boh chcel, aby sa uberala iným smerom. V evanjeliu Tretej cezročnej nedele nám pripomína dôležitú vec. Za svojich učeníkov si vybral prevažne rybárov. A chcel z nich urobiť rybárov ľudí. Našťastie, že si nevybral elektrikárov. Elektrikári majú všetko naplánované a prepočítané. Rybár nepozná svoju cestu po mori a pastier nechodí iba vychodenými cestičkami. Rybár nevie, kam ho vietor zaženie, a preto ide vždy inou cestou. Cestou toho, ktorý vymeral cestu aj po mori. Cestou hľadania Božích plánov.

Vyhlasujem nevyhnutnosť rekvalifikácie. Treba sa vrátiť k rybárstvu. Nemôžeme, aj keby sme veľmi chceli, hovoriť Pánovi: Ukážem ti cesty, ako máš pôsobiť. Náš rozhovor s ním má byť presne opačný. Taký, ako je v žalme dnešnej nedele:

„ Ukáž mi, Pane, svoje cesty a pouč ma o svojich chodníkoch...“

MARIÁN BUBLINEC



Za peniaze

**Si môžeš kúpiť VŠETKO!**

Za peniaze

**Si môžeš kúpiť krásny dom,  
ale nie ľudské teplo v ňom.**

Za peniaze

**Si môžeš kúpiť pohodlnú a mäkkú posteľ,  
ale nie dobrý spánok.**

Za peniaze

**Si môžeš kúpiť známosti,  
ale určite nie priateľstvo.**

Za peniaze

**Sa ti otvoria každé dvere,  
ale nie tie, ktoré vedú k ľudskému srdcu.**

Šťastie

**Nie je možné zaplatiť šekom z bankového účtu.**

Šťastie

**Sa nedá vyrobiť na bežiacom páse.**

Šťastie

**Nie je možné vyskúmať v laboratóriu.**

Šťastie

**Sa nedá pričarovať stisnutím gombíka.**

*Phil Bosmans "Láska dělá divy"*



### Sväté omše v 3. týždni cezročného obdobia

#### 24.I. utorok

18.00 + Ivan Hajko (výročná)

#### 25.I. streda

17.00 + Miroslav Kordoš

#### 27.I. piatok

18.00 + Františka Uhlárová a manž. Kristián

#### 28.I. sobota

18.00 + Vincent Ochaba, manž. Katarína a starí rodičia

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

#### 29.I. 4. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Zlatica Kulifajová (30dní)

9.15 za farníkov

### Liturgický kalendár

23.I. pondelok sv. Ján Almužník, biskup

24.I. utorok sv. František Saleský, biskup, učiteľ Cirkvi

25.I. streda Obrátenie sv. Pavla, apoštola

26.I. štvrtok sv. Timotej a sv. Titus, biskupii

27.I. piatok sv. Angela Mericci, panna

28.I. sobota sv. Tomáš Akvinský, kňaz, učiteľ Cirkvi

**My milujeme, pretože on prvý miloval nás.**

Jn4,19

**Prvý krok**

Donedávna sa na hodinách katechizmu bežne učilo, že sme na svete preto, aby sme Pána Boha milovali, aby sme mu slúžili a tak si zaslúžili večný život. Keď sa to zoberie takto od prostriedku, kresťanstvo sa javí ako postavené na hlavu a radostná zvesť vyznieva trochu čudne: Raz si už tu na svete, a ak nechceš prísť do pekla, snaž sa milovať Pána Boha!

Inokedy sa síce začalo pekne od začiatku, ale k láske k Bohu sa malo dospieť chladnou racionálnou úvahou: Pozri sa, čo všetko pre teba Boh urobil, čo všetko pre teba Boží Syn vytrpel! Na takú lásku možno odpovedať len láskou, preto milovať Boha je tvoja povinnosť, čo to nechápeš?

Neviem, či logická úvaha niekedy niekoho priviedla k láske. Láska sa rodí, keď človek bytostne pocíti, že je milovaný, nie keď ho niekto logikou zaženie do kúta. A tu stojíme pred veľkým tajomstvom: skutočné stretnutie človeka s Bohom sa odohráva vždy osobne, vo vzťahu JA a TY, neplánovane a nesprostredkovane. Jedného dňa môže človek kráčať po ulici a zrazu - možno po prvý raz v živote - je schopný z hĺbky srdca vysloviť: „Otče, mám ťa rád!“ a bezpečne vie, že nehovorí do vzduchu. A pritom si uvedomuje, že neprehovoril ako prvý, že iba dáva odpoveď na vyznanie lásky, ktoré k nemu Božie srdce bez prestania vysielalo - teraz sa iba z jeho strany konečne uskutočnil príjem!

Vtedy sa rodí vzťah a vtedy tiež začína skutočný kresťanský život. Kresťanstvo totiž nie je ideológia, ale vzťah, a byť kresťanom neznamená vedieť odriekať základné pravdy viery a čo najmenej hrešiť, ale môcť vyslovovať skrze Krista v Duchu Svätom „Abba, Otče!“, a to srdcom i životom. (Žiaľ, je možné mať celý život kladný vzťah k náboženstvu, a nijaký vzťah k Bohu.) Lásku k Bohu však nemožno nariadiť. Budem ho milovať, až mi do špiku kostí prenikne vedomie, že on ma ako prvý miloval a miluje, a to nezávisle od mojej odpovede.

Pane, odním mi srdce z kameňa a daj mi srdce z mäsa! Daj, aby som sa znova do teba zamiloval aspoň náznakom tej lásky, ktorou ty miluješ mňa.

V predchádzajúcom čísle sme sa usilovali odpovedať na otázku, čo hovorí súčasný svet o Kristovi. Zostala nám ešte nezodpovedaná otázka, ktorú Kristus položil svojim učeníkom: Za koho ma pokladáte vy? V nasledujúcich riadkoch priblížime čitateľovi pohľad Cirkvi na Krista v jej dejinách pomocou niektorých fragmentov z mozaiky, ako Krista videli veriaci v jednotlivých obdobiach. Náš pohľad na Krista je limitovaný, preto sa máme neustále usilovať čoraz väčšími ho spoznávať. I keď sa sústredíme iba na jeden aspekt, je to vždy celý Kristus, hoci naň hľadíme iba z jednej strany. Poznanie iných pohľadov nám môže pomôcť rásť v láske k Bohu i bližnému.

Kresťanstvo sa začalo šíriť do sveta misionárskou činnosťou prvých apoštolov. Pohanský rímsky svet videl v kresťanoch nebezpečných odporcov rímskeho štátneho náboženstva. Pretože kresťanstvo prvé tri storočia patrilo k oficiálne zakázaným náboženstvám, prví kresťania sa museli stretávať tajne. Jednotlivé útoky prerástli do prenasledovania, a tak darovali Cirkvi mnoho mučeníkov. V tomto období sa zvlášť upierali zraky kresťanov zhromaždených v katakombách na výjav Krista - Dobrého pastiera (2.- 3. stor.). Vinili sa k Ježišovi ako nájdená ovečka, ktorá prešla veľkým utrpením. V Kristovi videli Pána, ktorý ich prevedie bezpečne údolím tmy a smrti (porov. Ž 23). Nádej im dodávala silu prekonávať prekážky nadľudskými silami.

V období vlády cisára Konštantína Veľkého bolo kresťanstvo uznané štátom a vďaka tomu sa rozšírilo do celej Rímskej ríše. Z tohto obdobia sa zachoval sarkofág na ktorom je Kristus vyobrazený sediac na tróne, ako Vševládca - Pantokrátor (4. stor.). Ježiš je jediný pravý vládca, ktorému sa klania nebo i zem. Jemu sú podriadení všetci vládcovia, ktorí majú moc od Krista, aby ho zastupovali. Nemal by si nijakú moc, ak by ti nebola daná zhora (porov. Jn 19, 11). Pozemské kráľovstvo videli kresťania ako obraz kráľovstva nebeského, ktoré vo svojej plnosti ešte len príde.

Vďaka náboženskej slobode sa mohli rozvinúť teologické bádania, a tak vstupujeme do obdobia cirkevných otcov - patristiky, v ktorom boli vyhlásené základné dogmy viery. V tom čase nájdeme v Krypte sv. Cecílie fresku Krista - Učiteľa (8.- 9. stor.). Ježiš sedí na katedre s knihou v ruke a pravicou žehná všetkých učeníkov posvätnéj nauky, ktorí sedia pri jeho nohách podobne ako apoštoli. Napriek vzniku mnohých bludných náuk, Ježiš je pravý učiteľ, ktorý nás vovádza do plnej pravdy, lebo sám je cesta, pravda i život (porov. Jn 14, 6). Pre mnohé rôznorodé názory sa rozvinulo a prehýbalo hľadanie pravdy v prameňoch našej viery.

V čase rozdelenia ríše a Cirkvi vznikajú rozličné napätia a polarizuje sa spoločnosť, rúcajú sa mosty a stavajú hradby. V 16. stor. Michalangelo v Sixtínskej kaplnke namaľoval fresku, ktorá znázorňuje posledný súd. Môžeme na nej vidieť Krista ako spravodlivého sudcu, ktorý oddeľuje dobrých a zlých. Tento biblický výjav výstižne poukazuje na myslenie stredovekého človeka poznačené čierno-bielym videním sveta. Sú dobrí, a to sme my, a tí ostatní stoja po Kristovej lavici. Inej možnosti niet. Zvýraznila sa priepasť medzi

Lazárom a boháčom: Medzi nami a vami je veľká priepasť, takže nik - čo ako by chcel - nemôže prejsť odtiaľto k vám ani odtiaľ prekročiť k nám. (porov. Lk 16,26).

Počas romantizmu do popredia zvlášť vystupuje obraz a úcta k najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu. Zvlášť sa vyzdvihuje prúd lásky vychádzajúci z otvoreného Kristovho srdca, ktoré vyžaruje lásku predovšetkým na hriešnikov. Boh teda nie je bezcitný, ale prežíva naše radosti i starosti spolu s nami. Jeho Srdce zraňujeme našimi hriechmi, preto vznikajú pobožnosti na uzmiernenie Božieho hnevu. Priepasť medzi Bohom a ľuďmi spája lúč Božej lásky.

V súčasnosti azda najrozšírenejším obrazom medzi veriacimi je obraz - Božieho Milosrdenstva namaľovaný podľa sv. Faustíny. Tam, kde sa rozmnožil hriech, rozhojnila sa milosť (porov. Rim 5, 20). Nie menej ako inokedy práve v súčasnosti potrebujeme hľadiť na Ježišovo prebodnuté srdce, z ktorého vychádza krv a voda, očistný kúpeľ na rany po hriechu (porov. Jn 19, 34). Chceme spolu so sv. Faustínou žasnúť nad nekonečným Milosrdenstvom, ktoré sa ponúka každému, kto je ochotný ho prijať. Boh sa skláňa nad hriešnikom a on sám robí prvý krok, aby sa priblížil ku každému človeku. Ježiš prijíma na seba každý náš hriech, aby sme mohli prísť k nemu. Preto sa smelo ponorme do Božieho Srdca plného milosrdenstva, aby nás očistil od poškvrny hriechu.

Spoločne sme prešli rozličnými etapami odkryvania Božej Tváre, ktorej pečať nosí každý z nás hlboko v srdci. Časom a pôsobením rôznych vplyvov môže byť v nás Boží obraz zdeformovaný či zastretý, preto je spoznávanie Krista neustály proces. Vykročme teda na túto cestu plnú dobrodružstva, aby sme mohli rásť v čoraz plnšom poznaní Ježiša Krista.

*Martin Jarábek*

## **Pes**

Predmety okolo nás majú svoje vlastnosti. Sneh je studený, citrón kyslý, voda mokrá - či už studená alebo teplá, dažďová či pramenitá.

*Takisto aj ľudské bytosti. Tie však, na rozdiel od vecí, majú svoje vlastnosti bohatšie a viac kombinované.*

*Ľudia môžu byť muži alebo ženy, čierni, žltí alebo bieli, muži zdraví alebo chorí, praváci či ľaváci. Ženy môžu byť krásne, veselé, vydaté alebo slobodné, vydaté môžu byť tučné alebo chudé, a tučné vydaté môžu byť veriace alebo neveriace...*

*Aj zvieratá majú svoje vlastnosti. Ryby sú mlčanlivé, slimáky pomalé a havrany čierne. Svoje vlastnosti majú aj psy.*

## **Inými slovami...**

**Existuje hodne psov,  
ktoré majú krásne, chlapské vlastnosti.**

**Sú dobré, verné, odvážne.**

**Škoda len, že mnoho detí namiesto so psom v búde  
vyrastá doma so svojím oteckom.**

*„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“*

## **Sv. Peter Nolask 28. január**

Za vykúpenie svojich blížnych z moslimského otroctva neváhal obetovať posledné peniaze. Pohnutý osudom trpiacich založil reholu, ktorej členovia rovnako ako on hlásal evanjelium medzi pohanmi a prinášal slobodu porobeným kresťanom.



Sv. Peter Nolask (\* 1208) pochádzal zo vznešenej francúzskej rodiny. Po tom, ako v pätnástich rokoch stratil otca, sa jeho matka snažila oženiť ho, no on ponuky na manželstvo odmietal. Svoj život chcel zasvätiť Bohu v službe chudobným a prenasledovaným. Pripojil sa ku križiackej výprave kniežaťa Šimona z Montfordu proti albigencom, bludárom, ktorí vyčítali v jeho kraji a útočili na kňazov a rehoľníkov. Po úspešnom ťažení sa usadil na španielskom kráľovskom dvore v Barcelone. Ani tu nepustil z hlavy myšlienku na trpiacich. Na srdci mu ležal najmä osud kresťanov, ktorých si podrobili Mauri. Keďže ako dvadsaťročný úplne osirel, predal svoj majetok vo Francúzsku a preoblečený za obchodníka cestoval po Španielsku a vykupoval otrokov z maurského zajatia. Nevzdával sa ani keď minul všetky úspory. Na svoj bohumilý úmysel nahovoril ďalších šľachticov a bohatých ľudí, zbieral milodary a ďalej kupoval slobodu pre porobených kresťanov. Uvedomoval si však, že môže pomôcť iba obmedzenému počtu bratov a sestier pod moslimskou nadvládou. Preto sa na radu svojho duchovného radcu sv. Rajmunda z Peñafortu podujal založiť Rád Blahoslavenej Panny Márie z Mercede, zameraný na oslobodzovanie otrokov. Do spoločnosti mohli vstupovať duchovní aj laici. Členovia rádu nosili biele rúcho ako znak nepoškvrnenej čistoty Panny Márie s krížom na hrudi. Pápež Gregor IX. roku 1235 potvrdil mercedárov ako rád s augustiniánskou regulou dodatočným štvrtým sľubom vykupovania kresťanských nevoľníkov. Podporoval ich aj aragónsky kráľ Jakub I., ktorý im dal vystavať kláštor na pobreží.

Už pred založením spoločnosti vyslobodil Peter Nolask zo zajatia viac ako tisíc otrokov a v nasledujúcich rokoch sa jemu a jeho spolubratom podarilo vykúpiť ďalších päťtisíc. Pre svoje poslanie riskovali neraz holý život. Pri oslobodzovacích výjazdoch, na ktoré sa vydávali zvyčajne pešo, sa neobmedzovali iba na zjednanie ceny, ale zvestovali Božie slovo neveriacim, riskujúc tak zajatie a mučenie.

Peter Nolask unavený ťažkou prácou a vyčerpaný dlhými cestami ochorel na maláriu. Zomrel roku 1249 uprostred svojich nasledovníkov, šepkajúc slová žalmu: „Pán požehná svoj ľud pokojom.“

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ